

Arrest

nr. 203 470 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.M.A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Hazara te zijn. U werd ongeveer 20 jaar geleden geboren in het dorp Sare Kotal, regio Qarizak, district Shibar, in de provincie Bamyān. U woonde er tot uw 13e met uw moeder, zus en broer.

Uw vader verdween toen u 4 à 5 jaar oud was, nadat hij met uw oom langs vaders kant ergens heen was gegaan. Ze hadden een conflict rond het land voor jullie huis. Sindsdien zorgde uw oom langs moeders kant voor jullie. Uw broer die twee jaar ouder was werkte in Ghazni en kwam elke 4 à 5 maanden terug naar huis.

Op een dag sprak een man u aan, hij stelde allerlei vragen en toen u dit aan uw moeder vertelde, zei ze dat die man uw oom langs vaders kant was. Ze besloot daarop dat u uit Shibar moest vertrekken. U werd op uw 13e alleen naar Kabul-stad gestuurd.

Daar vond u werk bij een soepkar. Enkele dagen later kwam u in contact met een klant die ook een Muay Thai (soort Thais kickboxen) club had. U begon er te trainen en zijn familie nam u op als een zoon.

In de zevende maand van 1394 (23/09-22/10/2015) vocht u om de zesde khan (6e rang) te behalen. Dit zou u toegang geven tot het nationale team. Voor uw wedstrijd kwamen 4 à 5 jongens naar uw kleedkamer. Ze zeiden u dat u moest verliezen. U won uw wedstrijd en daarna kwamen die jongens opnieuw naar uw kleedkamer, ze sloegen in uw gezicht en toen u zich wou verdedigen, werd u met een mes in de borst gestoken. U viel flauw en werd wakker in het ziekenhuis. U was bang dat ze u nog steeds zochten en 20 à 25 dagen of een maand later ontsnapte u uit het ziekenhuis. U ging naar het provinciecentrum van Bamyan en belde uw familie. Uw moeder, zus en broer kwamen onmiddellijk naar u en samen vertrokken jullie richting Nimroz.

Net voor Ghazni werd jullie bus echter tegengehouden door de taliban. Iedereen moest uitstappen en de mannen en vrouwen werden van elkaar gescheiden. Iemand van de taliban raakte uw moeder aan en trok aan haar Chador. Uw broer wou haar helpen, maar er werd op hem geschoten. In het tumult dat daarop volgde vluchtte iedereen een andere richting uit. U bereikte een dorp en vroeg een GSM aan een voorbijganger. U belde uw oom en legde uw situatie uit. Hij stuurde u naar Nimroz waar hij een smokkelaar had geregeld.

Ongeveer 40 dagen later - op 12 januari 2016 - kwam u aan in België en op 18 januari 2016 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw certificaat van het behalen van graad 6 (Muay Thai) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er bij de door u voorgehouden problemen met uw oom langs vaders kant ernstige vragen gesteld kunnen worden. Zo is het hoogst onwaarschijnlijk dat net u het dorp moest verlaten vanwege dit grondconflict terwijl u een oudere broer hebt en uw moeder de eigendomsdocumenten van jullie bezit aan uw oom langs moeders kant had gegeven (CGVS vragen 20-23, 30-32, 37-40). Gelet op het feit dat u eigenlijk geen enkele verantwoordelijkheid had binnen de familie en dat u slechts 13 jaar oud was toen u naar Kabul werd gestuurd, is het redelijk te veronderstellen dat u niet het belangrijkste doelwit zou zijn van uw oom. Daarnaast is het opmerkelijk dat uw familie u op uw 13 jaar alleen, zonder hulp, zonder enige ondersteuning, naar Kabul zou sturen opdat u daar uw leven zou verderzetten. Dit is erg veel gevraagd van een 13-jarige. En is binnen de door u beschreven omstandigheden absoluut niet geloofwaardig noch noodzakelijk. Bovendien kunt u zo goed als niets vertellen over de verdwijning van uw vader en het conflict met uw oom langs vaders kant (CGVS vragen 22-23, 27-31, 33-36). Meer dan dat uw vader vertrok nadat hij met zijn broer was meegegaan en dat hij ooit eens bij u thuis zou langs geweest zijn, weet u hier niet over te vertellen. Van iemand die omwille van deze reden moederziel alleen naar Kabul werd gestuurd, terwijl zijn oudere broer thuis in het dorp mag én kan verblijven, mag verwacht worden dat hij hierover uitgebreider kan vertellen. Zeker omdat u blijkbaar de enige was voor wie de toestand te gevaarlijk werd. Al lijkt de aanleiding eerder triviaal: enkel en alleen omdat uw oom langs vaders kant u enkele vragen gesteld zou hebben, moest u de regio verlaten (CGVS vragen 23, 44). Dit zijn niet direct de bedreigingen waarover u het later heeft (CGVS vraag 40). Hiermee geconfronteerd kunt u geen zinnig antwoord geven (CGVS vraag 44). Over pogingen om dit conflict op te lossen of over hoe dit conflict evolueerde na uw vertrek weet u evenmin iets te vertellen (CGVS vragen 45-46). Nochtans zijn er binnen de Afghaanse maatschappij verschillende pistes om zo'n conflict op te lossen. Andere leden van het dorp of de ouderen van het dorp kunnen in zo'n geval bemiddelen of tot een compromis proberen te komen met de belanghebbenden. Dat u hier of over verdere ontwikkelingen niets weet, laat toe sterk te twifelen aan de waarachtigheid van dit conflict. Later beweert u echter dat uw oom langs vaders kant nog twee keer naar u kwam vragen na uw vertrek (CGVS vragen 118-120). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u dit eerder niet vermeldde, is uw enige verdediging dat u dit wel deed. Het is duidelijk dat dit onvoldoende is om deze inconsistentie te verklaren.

Dat dit grondconflict sterk gerelativeerd mag worden, wordt verder aangetoond doordat uw moeder, uw oom langs moeders kant, uw zus en broer na uw vertrek vrij ongestoord hun leven konden verder zetten in het dorp (CGVS vragen 115-118, 123-125). Indien uw oom langs vaders kant werkelijk twee keer zou zijn langs gekomen om naar u te vragen, dan nog is dit bitter weinig.

Op het moment van jullie vlucht waren immers vijf jaar voorbijgegaan sinds u het dorp verliet. Wanneer uw familie op al die tijd slechts twee keer wordt aangesproken, en dit dan ook nog eens enkel over u gaat, kan er bezwaarlijk gesproken worden van een ernstig (grond)conflict. Indien dit conflict inderdaad zo ernstig zou geweest zijn dat u de streek moest verlaten, mag er van uitgegaan worden dat uw oom langs vaders kant de rest van de familie niet met rust zou laten, te beginnen bij uw oudere broer. Dat uw familie rustig in het dorp kon verblijven, ondermijnt de ernst van uw beweringen compleet. Uw familie zou immers pas besloten hebben te vertrekken nadat u hen belde in verband met uw problemen in Kabul. Zonder die problemen zou uw familie niet zijn vertrokken.

Aangezien er aan de door u voorgehouden problemen in uw geboortestreek geen geloof gehecht kan worden, werpt zich de vraag op om welke reden u dan precies naar Kabul bent vertrokken en of u werkelijk alleen naar daar bent gegaan om een nieuw leven te beginnen. Uit uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 21 april 2016) en op het CGVS zelf blijkt immers ook dat u er een zus wonen hebt (CGVS vragen 53-59). Dat u op 13-jarige leeftijd naar Kabul zou gestuurd zijn zonder de mogelijkheid uw zus te contacteren of te worden begeleid door iemand van uw familie is dan ook niet waarschijnlijk. Er kunnen verder ook vragen gesteld worden bij de noodzaak van uw familie om samen met u het land te verlaten (CGVS vragen 115-118, 123-125). Zij hadden immers weinig tot niets te vrezen en ze hadden u - volgens u - voordien al eens moederziel alleen naar een onbekende plaats gezonden. U bent er niet in geslaagd een afdoende antwoord te bieden op de vraag waarom u niet alleen bent gevlucht en waarom uw familie onmiddellijk besloot met u mee te reizen. Gelet op de omstandigheden en uw eerdere vertrek uit Bamyān is het weinig waarschijnlijk dat uw familie van de ene dag op de andere zou besluiten naar het buitenland te vluchten omwille van uw problemen in Kabul. Er is immers niets dat er op wijst dat zij veel te vrezen hadden in Bamyān.

Ook de problemen die u zou gehad hebben in Kabul kunnen onvoldoende overtuigen. Allereerst is het nogal overdreven dat men u zou proberen te doden vanwege een wedstrijd om de 6e graad te behalen (CGVS vragen 23, 107). Bij het Muay Thai zijn er minstens 10 graden en de 6e graad zou al kunnen bereikt worden na 30 à 36 maanden training (zie informatie CGVS, blauwe map van het administratief dossier). Dat iemand u zou proberen doden omwille van zo een wedstrijd is bijgevolg niet geloofwaardig. Dat u door die wedstrijd te winnen, zou toegelaten worden tot het nationale team is dat om dezelfde redenen evenmin. Er zijn hogere graden te behalen waardoor er mag gesteld worden dat om het nationale team te halen u toch minstens één van die hogere graden moet halen. Uit het document dat u voorlegt blijkt op geen enkele manier dat die wedstrijd belangrijk was. Er staat slechts dat u de voorgeschreven trainingsperiode en test doorstond om de zesde graad te behalen. Niets meer en niets minder.

Dat er getwijfeld mag worden aan uw problemen in Kabul blijkt verder uit uw verklaringen omtrent uw verblijf en ontsnapping uit het ziekenhuis (CGVS vragen 23, 73, 94-103). U kunt geen duidelijk antwoord bieden op de vraag hoe het komt dat u vanwege een messteek in de borststreek 25 dagen in het ziekenhuis moest verblijven. U vertelt aanvankelijk dat u eens dat u op uw benen kon staan het ziekenhuis ontvluchtte om later te verklaren dat u na de 2e dag al oké was, maar dat u niet uit het ziekenhuis weg kon. Dit is absurd aangezien een ziekenhuis geen gezonde patiënten tegen hun zin zouden houden. Dat u door het raam moest ontsnappen omdat u een bepaalde kaart was verloren, slaat helemaal nergens op. Indien u werkelijk fit genoeg was om het ziekenhuis te verlaten, zou niemand u dit belet hebben. Een ziekenhuis is geen gevangenis. Dat u nergens heen kon omdat uw coach niet letterlijk zei dat u bij hen kon komen, is weinig aannemelijk. U stelt zelf dat zijn gezin u opnam als een zoon. Dergelijke verklaringen laten uitschijnen dat er iets is dat u wilt verbergen. U legt ook geen enkel document voor dat een messteek of ziekenhuisopname aantoont (CGVS vraag 79). Nochtans hebt u nog contact met de familie die u als hun zoon zouden hebben opgenomen (CGVS vragen 23, 50-52). Ook over de politie legt u tegenstrijdige verklaringen af: eerst zegt u dat de politie naar het ziekenhuis zou komen maar dat ze niet kwam, om nadien te vertellen dat uw leraar u vroeg klacht neer te leggen, maar dat u dit niet deed omdat u de politie niet vertrouwde (CGVS vragen 70, 110-112). Sowieso is het frappant dat u na zo'n incident geen klacht neerlegt bij de politie: die jongens doken ook op bij andere wedstrijden en andere wisten dat het Panshiri waren waardoor ze relatief makkelijk geïdentificeerd moeten kunnen worden (CGVS vragen 74-76). U had toegang tot de politie en uit uw verklaringen blijkt ook dat ze bereid waren u te helpen en onderzoek te doen. Dat u desondanks er voor koos geen klacht neer te leggen, ondergraaft de ernst van de door u voorgehouden feiten.

Over het moment van de messteek kunt u ook weinig meer vertellen dan een zeer feitelijke beschrijving. Bij verschillende gelegenheden geeft u telkens een quasi identiek antwoord (CGVS vragen 23, 60, 67-72, 80-83). De vijf jongens kwamen naar u in de kleedkamer, één ervan sloeg in uw gezicht, u zette zich recht om u te verdedigen en dan werd u neergestoken en verloor u het bewustzijn. U hebt het erg moeilijk om buiten dit kader te treden en extra informatie te geven over hoe u deze aanval zelf heeft beleefd. Dit geeft uw verhaal een ingestudeerd karakter.

Een dergelijk ingrijpende gebeurtenis moet toch een grotere indruk op u nagelaten hebben dan u laat uitschijnen. Dat uw familie niet werd verwittigd nadat u neergestoken werd, wijst in dezelfde richting. Dat u 25 dagen wachtte vooraleer u uw coach vroeg uw GSM mee te brengen, is niet geloofwaardig. In zulke omstandigheden mag er van u of uw omgeving toch verwacht worden dat ze uw moeder, oom of broer zouden inlichten over wat er was gebeurd (CGVS vragen 90-93). Dat er geen mogelijkheid was om dit te doen, is klinkklare nonsens: u kent het mobiele nummer van uw oom (moederskant) uit het hoofd en dus had u uw coach kunnen vragen hem te verwittigen, of u had hem zelf kunnen bellen, u had het ziekenhuis kunnen vragen om te bellen of u had gewoon van in het begin aan uw coach kunnen vragen om uw GSM mee te brengen. Dat geen van deze opties benut werd, bewijst nogmaals dat de problemen die u zou gehad hebben in Kabul niet ernstig te nemen zijn.

Daarnaast acht het CGVS het weinig aannemelijk dat uw familie met u naar Europa wou vluchten: ze hebben u op 13-jarige leeftijd op uw eentje naar Kabul gestuurd, u achtte het niet belangrijk genoeg hen te verwittigen terwijl u in het ziekenhuis lag en uw familie heeft terwijl u in Kabul verbleef geen persoonlijke problemen gekend (zie boven). Dat ze desalniettemin van de ene dag op de andere alles zouden achterlaten om u naar het buitenland te volgen, is in het licht van bovenstaande vaststellingen niet waarschijnlijk (CGVS vraag 115). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet in Bamyan bleef, dat u uw familie belde en dat jullie onmiddellijk vertrokken. Deze gang van zaken is absoluut niet geloofwaardig. Een dergelijke onderneming wordt niet van de ene dag op de andere beslist noch geregeld, zeker niet als jullie eigenlijk geen echte ernstige problemen hadden. Uw familie werd vanuit het niets ingelicht over uw problemen en zou dan in een oogwenk beslist hebben alles achter te laten en te vertrekken. Dit is niet aannemelijk, zo een reis moet grondig voorbereid worden, niet alleen praktisch maar ook mentaal. Uw moeder leefde al haar hele leven in het dorp, dat zij dan zo snel zou beslissen om gewoon uit haar geboorteland te vertrekken, valt moeilijk te geloven.

Uw beschrijving van het incident ter hoogte van Ghazni zelf wijkt ook licht af van wat u in de vragenlijst van het CGVS vertelde. Daar zei u dat uw moeder u zei te vluchten, maar uit uw verklaringen op het CGVS blijkt dat de situatie na de schoten dusdanig hectisch waren dat iedereen elders heen vluchtte. U had dus ook geen contact met uw moeder op het moment dat de hel daar losbrak. Voorts lijkt de reactie van de taliban op uw broer die zich recht zette nogal drastisch. Ze hadden hem ook op andere manieren kunnen tegen gehouden hebben. Over dit incident wordt overigens geen informatie teruggevonden. Nochtans zou de verdwijning van 31 passagiers toch in het nieuws moeten komen. Er is wel een incident die de ontvoering van 31 Hazara vermeldt, maar dit gebeurde in februari 2015 in de provincie Zabul en dus niet tussen 23 oktober en 22 november 2015 (zie blauwe map).

Uw algemene geloofwaardigheid wordt ook aangetast doordat u zich aanvankelijk een andere identiteit aanmat: u verklaarde A.R. (R.A.) te heten en 16 jaar oud te zijn, terwijl nadien stelde dat uw werkelijke naam B.M.A. is en u 20 jaar oud bent. De reden dat u een valse naam opgaf, is overigens onduidelijk. Dat u uw echte naam niet gaf omdat u in Griekenland per ongeluk die naam had opgegeven kan onvoldoende overtuigen (CGVS vragen 10-14). Daarnaast verklaarde u bij uw inschrijving als minderjarige op het bureau MINTEH op 18/01/2016 dat u bij uw moeder in Kabul woonde (CGVS vragen 50-51). Dat u hierbij verwees naar de vrouw die zich als een moeder over u ontfermde, lijkt niet erg plausibel. Doorheen het hele gehoor geeft u de indruk het verschil tussen beiden goed te kunnen onderscheiden. Dergelijke eigenaardigheden zijn nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Door de combinatie van bovenstaande tegenstellingen, eigenaardigheden, onduidelijkheden en ongeloofwaardigheden dient er vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of de kans op ernstige schade zoals bepaald in de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Het document dat u voorlegt, kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen: het is enkel een aanduiding van het behalen van de zesde graad in de Muay Thai en uw herkomst uit Bamyan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U hebt er maar liefst vijf jaar gewoond en in die tijd had u er een leven opgebouwd, u kon er werken en uw hobby beoefenen. U hebt er een zus én het gezin dat u met open armen opving toen u naar Kabul verhuisde. Met hen hebt u ook nog steeds contact waardoor er mag aangenomen worden dat u bij een eventuele terugkeer ook kan rekenen op hun solidariteit.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker geeft eerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting, waarna hij meent dat niet werd onderzocht of hij aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat de bestreden beslissing geen concreet onderzoek bevat naar de veiligheidssituatie in Kabul. Verzoeker stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *“Het CGVS verwees weliswaar naar een actuele rapport van de EASO van november 2016 maar beperkt zich vervolgens tot een volstrekt theoretische uiteenzetting over de inhoud van dat rapport zonder dat concreet toe te passen op de situatie van verzoeker. Er wordt enkel overwogen dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul moet worden onderzocht en dat volgens de toegevoegde informatie blijkt dat er in de provincie Kabul nauwelijks veiligheidsincidenten zouden zijn.*

Echter de toegevoegde informatie bevat niet de beschrijving van de provincie Kabul en slechts een fragment voor wat betreft Kabul-stad. Verzoeker kan aan de hand van de toegevoegde informatie althans geen inschatting maken over zijn veiligheidssituatie in de hoofdstad.

In een eveneens recent rapport van UNHCR van april 2016 werd met name nog gesteld dat de veiligheidssituatie is verslechterd en dat weliswaar er nog regionale verschillen bestaan maar dat elke asielaanvraag op haar eigen merites moet worden beoordeeld aan de hand van actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Elke in concreto-beoordeling van de veiligheidssituatie van de regio van herkomst ontbreekt evenwel volledig in de bestreden beslissing.

Het CGVS overweegt enkel dat in Kabul-stad er nauwelijks berichtgeving is van veiligheidsincidenten. Dit wordt tegengesproken door het rapport zelf want in het rapport is er wel degelijk sprake van burgerslachtoffer en dus niet enkel van hooggeplaatsten.

Bovendien behoort verzoeker tot de Hazara die voor de taliban specifiek een belangrijk doelwit vormen en dus met andere woorden een specifiek profiel hebben.

In het EASO-rapport van november 2016 en gevoegd bij het administratief dossier wordt met name beschreven dat ontvoeringen, executies enz. lang de weg een ernstige en groeiend gevaar is binnen Afghanistan en dat voornamelijk Hazara het doelwit van de acties van de Taliban zijn. (ze blz. 38)

Het UNHCR-rapport van april 2016 stelt verder dat:

[...]

Het CGVS is ondanks de richtlijnen van UNHCR niet nagegaan in de bestreden beslissing in hoeverre verzoeker het slachtoffer kan worden van een onmenselijke of vernederende behandeling gelet op diens etnische achtergrond. Evenmin is het CGVS nagaan wat de actuele veiligheidssituatie is in Kabul-Stad.”

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 3 en 6 van het EVRM.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Artikel 51/4 van de Vw luidt als volgt:

[...]

Het voormeld artikel bepaalt dat de behandeling van asielaanvraag verloopt in de taal die werd gekozen door de asielzoeker dan wel bepaald door de Minister. Het betreft een substantiële pleegvorm.

In casu bepaalde de Minister dat de Nederlandse taal zal worden gebruikt. Uiteraard maakt het interview een inherent onderdeel van de asielprocedure en bijgevolg dient ook tijdens het interview de Nederlandse taal worden gebruikt. Paragraaf 1 schrijft met name voor dat het onderzoek gebeurt in het Nederlands of het Frans.

In casu vond het interview plaats in de Engelse taal. De tolk vertaalde het Dari naar het Engels en de dossierbeheerder stelde ook de vragen in het Engels. Dit blijkt duidelijk uit de lezing van de interview door het gebruik van het woord ‘toddler’ en ‘lost’.

Echter net zoals de taalkeuze dwingend is voor verzoeker, dient het CGVS ook de regelgeving na te leven en het onderzoek volledig plaats te laten vinden in het Nederlands of het Frans naargelang. Nergens in het administratief dossier wordt bovendien verduidelijkt of de dossierbeheer het Engels voldoende machtig om de tolk te kunnen verstaan. Laat staan, dat enig stuk deze kennis onderbouwt."

2.2. Stukken

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen twee bladzijden uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (bijlage 1) en de COI Focus "*Afghanistan – Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 (bijlage 2).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 maart 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: bladzijden 153-157 van het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentfraude*" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Per faxbericht brengt de commissaris-generaal op 27 maart 2018 samen met een aanvullende nota bladzijden 71-76 van het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd in het kader van een grondconflict en wegens zijn activiteiten in het Muay Thai, een vorm van Thais kickboksen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij het slachtoffer werd van een grondconflict; (ii) hij evenmin aannemelijk maakt dat hij op dertienjarige leeftijd alleen naar Kabul zou zijn getrokken; (iii) hij de voorgehouden problemen in Kabul niet aannemelijk maakt, dienvolgens evenmin dat de rest van zijn gezin hierdoor halsoverkop ook Afghanistan zou hebben willen verlaten; (iv) hij zich bij aanvang van zijn asielprocedure een andere identiteit aanmat; en (v) het door hem voorgelegde document (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient te worden benadrukt dat deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. *In casu* werd verzoekers asioldossier toegewezen aan de Nederlandse taalrol waardoor de dossierstukken en de bestreden beslissing in het Nederlands dienden opgesteld te worden. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt immers niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekende partij gaat er aldus verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal voorts terecht dat aan de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen vereiste wordt opgelegd tot het voorleggen van een bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal, *in casu* het

Engels. Verzoeker formuleert in het verzoekschrift evenmin opmerkingen omtrent het feitenrelaas in de bestreden beslissing zodat aangenomen kan worden dat dit feitenrelaas overeenstemt met zijn afgelegde verklaringen; verzoeker toont derhalve niet aan dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan.

Er dient verder vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. De commissaris-generaal merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker niet verder komt dan het weergeven van een aantal theoretische beschouwingen zonder deze *in concreto* toe te passen. De commissaris-generaal stelt terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen: *“Verwerende partij stelt vast dat de tegenstellingen, eigenaardigheden, onduidelijkheden en ongeloofwaardigheden op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken in het geheel ongemoeid laat zodat de motivering dienaangaande onveranderd overeind blijft.”*

In zoverre verzoeker meent dat hij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van zijn etnische origine als Hazara, dient vastgesteld dat noch uit de informatie in onderhavig verzoekschrift of bij de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal, noch uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van het behoren tot de etnische groep van de Hazara's. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota terecht op dat Hazara's deelnemen aan het bestuur en het publieke leven in Afghanistan. Hoewel de Hazara's mogelijks af te rekenen kunnen hebben met bedreigingen van extremistische soennitische groeperingen, blijft een beoordeling *in concreto* noodzakelijk. Dienaangaande moet worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan teneinde de door hem aangevoerde vrees voor vervolging wegens zijn behoren tot de etnische groep der Hazara's *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vooreerst vastgesteld dat de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen stelt dat waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, dit een materiële vergissing betreft. Deze materiële vergissing doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente, correcte en actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad Kabul zoals opgenomen in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal en mede gelet op de aan deze nota toegevoegde informatie.

Meer bepaald stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet terecht als volgt:

*“Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS niet is nagegaan wat de actuele veiligheidssituatie in Kabulstad is, voegt verwerende partij bij haar verweernota een **actualisatie** van de reeds aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie bijlage 2: COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Kabul City” van 6 juni 2017). Uit deze grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.***

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre verzoeker verwijst naar het rapport van de UNHCR van april 2016 wijst verwerende partij er op dat dit één van de bronnen is van zowel het EASO rapport van november 2016 als de COI Focus van 6 juni 2017 zodat deze mee in rekening werden genomen bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag, hetgeen overigens ook zeer duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.”

In onderhavig verzoekschrift wordt slechts verwezen naar informatie die tevens werd meegenomen in de beoordeling zoals vermeld in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal, die blijkens de informatie toegevoegd aan de tweede aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 12) heden nog steeds correct en actueel is. Aldus brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en bijlagen 1 en 2 bij de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal) onjuist of achterhaald zou zijn, en wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER